

da han talte forleden Dag; da nævnedes han baade de 1,700,000 og de 750,000. Det kan han heller ikke komme udenom. Naar de Resultater passe mig, synes den højtærede Forsvarsminister ikke, han kan bruge disse Tal. Det er ingen Nytte til at tale om Normalbudgetter; naar vi have faaet at vide af den højtærede Forsvarsminister i Dag, at den aarlige Udgift vil blive 22,099,000, kunne vi ved en ren Subtraktion se, at den aarlige Udgift bliver 2,852,000 mere end paa den nuværende Finanslov. Jeg har ikke noget imod, at man tager Finansloven fra 1908—09, men det vil give 3,107,000 mere i aarlig Udgift. Saa have vi de Tal, vi skulle bruge i Sammenligning med de foreliggende Forslags Tal, og det er ikke opdigtede Tal, der ikke høre hjemme i Virkelighedens Verden, men som naturligvis kunne anvendes til et eller andet, alt efter som man ønsker Resultatet skal blive.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen): Jo mere det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) anfører Tal, jo mere forvirret synes jeg, det bliver. Men det ærede Medlem kan jo let se de Oplysninger efter, der ere givne Udvalget i Vinter, og som findes aftrykte, saa vidt jeg erindrer, i Udvalgets Betænkning. Saa vil han se, hvad Forsvarskommissionens Flertals Forslag vil medføre for Udgifter, og saa kan han der foretage sin Sammenligning. Det, der foreligger til Afstemning, betyder i Sammenligning med Forsvarskommissionens Flertals Forslag en Nedsættelse af omtrent 800,000 Kr.

Rode: Maa jeg til den højtærede Konseilspræsident sige, at det glæder mig, at mit lille Replikskifte med Udenrigsministeren har medført, at denne meningsløse Udtalelse af Konseilspræsidenten udgaar af Rigsdagstidenden. Thi med det Kendskab, jeg har til Brugen af Rigsdagstidenden, antager jeg, at denne Udtalelse af den højtærede Konseilspræsident ofte vilde blive benyttet til at vildlede Vælgerne.

Da jeg i Formiddags havde Ordet, hvor desværre den højtærede Konseilspræsident var lovlig forhindret i at være til Stede, havde jeg omgivet mig med en Hob af Skaller fra den højtærede Konseilspræsidents Køkkenmødding. Da han ikke var til Stede, fremdrog jeg kun et enkelt Eksempel for at paavise, at den højtærede Konseilspræsident var dette Lands mest ivrige Forsvarsnihilist. Jeg skal nu tillade

mig i Anledning af den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser om Neutralitetsforsvaret at fremdrage en anden lille Perle. Den 17. Oktober 1888 udtalte den højtærede Konseilspræsident, at der er ingen, der tager os, det siger man, og dertil føjer han: „Det er ogsaa ganske fornuftigt, jeg tror heller ikke, at nogen Stormagt tænker derpaa, men hed det, naar der indtraadte en stor europæisk Konflikt, maatte vi staa saaledes, at vi kunne hævde vor Neutralitet, og det paa den virksomste Maade. Jeg vil tillade mig ligefrem at sige, at det tror jeg ogsaa er en Illusion. Vi kunne ikke hævde, hvad man kalder en væbnet Neutralitet i saadanne Tilfælde. Deri ligger endnu en Fantasi, en, om jeg saa maa sige, gammel nationalliberal Betragtning.“ Saaledes tog den højtærede Konseilspræsident alt Vejret fra den gamle nationalliberale Betragtning, og jeg føler mig ganske overbevist om, at det er det Standpunkt, som er udtrykt her, og som nu hævdes af os, hvorpaa den højtærede Konseilspræsident ogsaa i Øjeblikket staar, det andet forsvarer han med Behændighed, fordi han en Gang har overtaget Hvervet som advocatus diaboli.

K. M. Klausen: Vi have fra Socialdemokratiets Side ofte fremsat den Paastand, at vi ere et Fredens Parti, at vi ere Fredens bedste Vogtere, det Parti, der mere end noget andet bidrager til at holde Sværdet i Skeden. Disse Paastande bestrides af den højtærede Konseilspræsident. Jeg tror med Urette. Socialdemokrater i alle Kulturlande raade over en betydelig Magt i denne Henseende. Jeg skal saaledes nævne, at hvis et Land som Tyskland eller Frankrig vovede at begynde en Angrebskrig, vilde det medføre den stærkeste Modstand fra de socialdemokratiske Partier i disse Lande, og denne Modstand vilde kunne øves med meget betydelig Virkning. I Tyskland f. Eks. er der et Par Millioner Socialdemokrater i Hæren, det er ikke godt at vide, hvad de vilde kunne gøre under en Krig. Men der er et andet, maaske endnu virksommere Middel, som Socialdemokratiet kunde bruge i det Land, hvis Regering begyndte en Angrebskrig. Det er at etablere den Tilstand, der i Øjeblikket findesovre i Sverige. Der var ikke noget, som vilde være i den Grad lamme, som hvis en saadan Angrebskrig fra Arbejdernes Side blev besvaret med en almindelig Strejke, en Storstrejke. Den vilde komme netop paa et Tidspunkt, hvor